

Elérni addig a pontig először, ahonnan minden belátható, visszamenőleg igazolva a homályos sejtést. Eszerint a házak esetleges, távoli szerveződése, a templomtornyok egymással incselkedő, már-már összeérő párhuzamosai, az idevezető földút, rajta az innen nem kivehető, ám biztos fekete pocsolyával, a meddőhányó mögött a Nap, a hamarosan alkonyatba hajló kép látható és nem látható összetevői tehát mind egy öntudatlanul elvégzett bizonyítás kellékei voltak, melynek lépésein a dűlőbe érve haladtál végig, olyan állítást igazolva ezzel, amit egyelőre – és ebbe teátrálisan beleborzongsz, jól jönne egy korty a lenn felejtett borból – sajnos nem ismeresz.

*

Elérni addig a pontig, ahonnan minden belátható, és nem nézni vissza mégse. Először a fenyvessel van még némi tisztáznivalód, noha a megegyezés

kép | [tiero, adobe.com](https://www.tiero.com)

ezúttal is kizárt. Kaptatsz befelé és felfelé, darazsak roszalló kíváncsisága körülötted, kiszagolták benned a betolakodó idegent, túlzott gesztusaid pedig nemhogy elhatárolnának, inkább azonosítanak veled. Tornacipőd a talajba süpped, nem fájsz igazán a földnek, de azért kissé viszket tőled. Amit kilélegzel, tüsszentésre ingerli a fákat, s hogy magukban tartják, korántsem önuralmuk, hanem pusztá megvetésük jele. Rengeteg mindenben lehet összeveszni egy erdővel, összegzel később – boldogan.

*

Elérni addig a pontig, ahonnan minden belátható, és nem nézni vissza mégse, először így képzelted. Persze visszanezel mégis, nem bírsz magaddal, ahogy az italban is csak hírből ismered a mértéket olykor, híreket pedig napok óta nem olvasol – ami egyébként jó hír. Az eléd táruló nyári kép viszont mértéktartó, mondhatni, nem tartalmaz hozzáadott cukrot. Sehol egy részlet, ami túlságosan harsányan vonná magára a figyelmed, és éppen ez ébreszt homályos gyanakvást benned. Mintha úgy rendezték volna, hogy ne tűnjön megrendezettnek. Kegyesen hallgat róla, de nem tud mihez kezdeni veled a táj.

*

A nyár – természetesen – csupán fedőtörténet, ez a sejtésed, és a messzi domb túloldalán már bizonyára titokban ősz van. A meddőhányó mögött, ahol nem látod, már ráncosodik, töpped a Nap, az áldott nemesrothadás kitartóan dolgozik, édes lé csöpög, csorog rá az égre, az ég kádjában taposó csizmákról nem is beszélve – efféle kétes eredetű és minőségű képekkel kábítod magad, és oktalan, cefrés mámorodban bizony nagy téteket tennél arra, hogy a naplemente ma szerencsére elmarad.

*

Sötétedik. Hogy mit bizonyítottál, még mindig nem világos, de sietni kell, nincs mód töprengésre, jusson idő a cáfolatra is, mielőtt a lenn felejtett borból végképp elfogy az igazság. Szórával persze bármi elmegy, de ennél minőségibb tapasztalatra vágysz most. Egyetlen pohárra tisztán, legyen nemes, legyen kikezdzhetetlen, és lehetőleg ne essen jól. Megtalálsz az egyedül megfelelő palackot, töltesz magadnak, és aztán nem iszod meg. Vagy megiszod mégis? Vagy meg sem találod? Mindegy – az a lényeg, hogy úgy sejtjed, végül tényleg eljutottál addig a pontig, ahonnan minden belátható, és aztán onnan visszaneztél, vagy nem néztél vissza mégsem. Minden lehetséges, vagy semmi sem lehetséges.